

Михайло КОСЬМІЙ,
доктор архітектури, професор,
перший проректор
ЗВО «Університет Короля Данила»,
м. Івано-Франківськ, Україна

ЗЕНОН СОКОЛОВСЬКИЙ – ЛЮДИНА ВИСОКОЇ МИСТЕЦЬКОЇ КУЛЬТУРИ, АРХІТЕКТОР, РЕСТАВРАТОР

Особистість Зенона Соколовського – це вже інтелектуальна візитівка не тільки ЗВО «Університет Короля Данила», а й міста Івано-Франківська. Коли з ним спілкуєшся – то розумієш багатство й здобутки попередніх пережитих років, слухаєш – переконаєшся в мудрості поколінь.

У ЗВО «Університет Короля Данила» Зенон Соколовський працював від самого його заснування. Адже не є секретом, що, починаючи від засновника о.Івана Луцького до викладачів, – відбір проводився особливо ретельно. Це мали бути талановиті та професійні люди, сповнені любові до своєї справи. Одним із них був і є Зенон Богданович Соколовський – син отця Богдана Соколовського, професіонал, талант, людина, завдяки якій в УКД з'явилася спеціальність «Архітектура та містобудування».

Спілкуючись зі студентами, він завжди наголошував на високій мистецькій, архітектурній цінності об'єктів, які досліджувалися. Особливу увагу «Богданович» (P.S. Я так дозволяю собі називати пана Зенона – це давня наша історія) приділяв реконструкції та реставрації архітектурних об'єктів. Чимало об'єктів, ще не втрачених повністю, З. Соколовський разом зі студентами відвідали. Це і замки, і сакральні споруди, і об'єкти культурної спадщини Західної України. Вражало завжди те, що він добре пам'ятав дати будівництва або згадки про них, перші реставраційні роботи щодо пам'ятки архітектури та багато іншого, що дозволяло розкрити все розмаїття об'єкту. Усе, що він робив,

зберігалося у різних замальовках, штрихах або на фото чи відеозйомці (1960–2000).

Справжньою знахідкою для нас стала архівна справа Зенона Соколовського про церкву Параскеви в селі Космач, яку «Богданович» сам зафільтмував на стару камеру. Святиня, у якій С. Параджанов знімав славнозвісну стрічку «Тіні забутих предків», ще була фізично вцілілою, але мала вже деякі пошкодження. Саме цю розкадровку церкви нам вдалося адаптувати до сучасних умов, застосовуючи новітні технології, і зробити невеликий сюжет про неї, завдяки небайдужим людям, що також прагнуть збереження нашої культурної спадщини (P.S. Спеціально не називаю імен, аби когось не забути).

Зараз З. Соколовський знаходиться в Хорватії біля своїх дітей і внуків, однак архів, який він збирав усе своє життя, передав в Університет Короля Данила, де студенти та викладачі мають змогу користуватися цими безцінними матеріалами. Ми часто з ним зідзвонуємося й спілкуємося про важливі теми сьогодення, архітектуру та проектування нових об'єктів. Він завжди вболіває за наше місто і говорить:

«...існує сентенція, “місто – це не стіни і не вежі, місто – це зібрання шляхетних людей”. Ми живемо в двох містах: у Станіславові, якому 300 років, і в місті Івано-Франківську, якому 60 років. Чому я люблю Івано-Франківськ? – Мені комфортно в мі-

сті з невисокими будинками, з брукованими вузькими вуличками, невеликими скверами, затишними кав'ярнями. Дбаймо, щоби тяглість часу не обірвалася і щоби серце старого Станіслава билося в молодому Івано-Франківську. Тут народилися мої діти, внуки і тут є Університет Короля Данила» [1, с. 131].

Список використаних джерел

1. Зеновій Соколовський людина високої мистецької культури – архітектор, графік, реставратор, педагог. Івано-Франківськ : УКД, 2021. 146 с.